

Forfatter: Trier, Ernst Johannes

Titel: BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1865-11-26)

Citation: Trier, Ernst Johannes: "BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1865-11-26)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 126. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000102.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ernst Trier til Marie.
Vallekilde, 26. nvbr. 1865.

... I dag, da vi havde spist til middag, samledes vi ude i gården alle sammen, og Anders Jensen råbte da: »Træd an — ret — med roder til højre bryd af!« og så gik vi ud af porten ud på vejen og svingede derfra med sang — ind i haven. Pastor, fru og frøken Bonnevie, Hoff, Tranberg og Per Frederiksen med deres koner var med. Vi samledes omkring flagstangen og sang »Frem bønder, frem på valen.« Derefter talte jeg omtrent således:

Når jeg i dag har bedt Dem atter at samles om denne flagstang, hvor vi første gang samledes, da skolen blev indviet, så er det, fordi jeg har en hilsen at bringe Dem fra min fæstemø. Hun har været så bedrøvet over, at hun ikke kom til at sy det flag, der skulde vaje over vor skole og altid påminde os om, at når vi efterhånden lærer at elske vort fædreland mere og mere, og når vi bliver os det rigtigt bevidst, hvad det er at være dansk, så vi lærer at øve også en god gerning i det danske folk, da har vor skole båret en af sine bedste frugter. Men da hun nu hørte, at vort flag egentlig var for lille, så har hun sendt os dette dejlige, store flag, og idet hun nu gennem mig sender eder det som gave, beder hun eder om at tage kærligt derimod. I kan nok forstå, at det for mig har en ganske særegen betydning, at den kvinde, som står mig nærmest i livet, har sendt mig dette flag. Ti idet vi får vor egen kvinde, mærker vi først, at kvinden er hjærtet for os; og når hun taler til os, da er det hjærtet, der taler. Nu behøver jeg ikke mere at sige, jeg håber, vi skal komme til at leve rigtig godt og kærligt sammen; ti vi er kommen til at leve således; og derfor vil det sikkert også for eder have stor betydning, at netop hun sendte os det. Det er hjærtet, der påmindrer eder om aldrig at slippe den danske sag; men holde trofast ud for den og altid være rede både overfor vrede fjender og overfor folk imellem os selv, der ser surt til det danske, at vedkende eder det. — Så lad da flaget gå op! —

Og så gik flaget til tops — vinden bredte det ud, et nidobbelt hurra rungede ordentlig gennem luften, og vi istemte derpå sangen: »Hil dig vor fanek«. Så udbragte Tranberg et leve for »hende, der har givet os flaget«. — Atter nidobbelt hurra. Nu gik vi alle atter s. 127 ind i gården, og her kom Jakob Nielsen og bad mig hilse dig fra alle eleverne og takke dig mange gange.

Ja, Marie, du kan tro, du har gjort mig en mageløs stor glæde. Flaget er jo ganske udmærket — prægtigt! Jeg var nær ved at tabe næse og mund, da jeg så, hvor smukt det var; det er i dag bleven almindelig beundret! Det så også stolt ud, da det i dag vajede over vor skole. Det er også så morsomt at se elevernes glæde derover; den ene efter den anden er kommen og har sagt: »Har De nu også hilst Deres kæreste fra os! — Hils også fra mig!« o. s. v. Især en ting morede mig før. Véd du, at vi har fået 2 ny elever? Har du set det af mine dagbogsblade til moder? Den ene er en gårdmandssøn her fra byen; ... han er forskrækkelig glad ved nu at være kommen her. Han kom før og sagde: »Hils hende fra mig, for jeg er Deres ny elev!« Den anden er Anton Niensens karl; men om ham kan du se, hvad der står i brevet fra Anton Nielsen. Jeg har sendt det til moder, at hun kan sende det til dig. — Og nu, kan du tænke dig, nu kom i går en mageløs flink karl fra Føllesløv; han formelig tiggede mig for at komme med, så nu er der 31; men nu siger jeg også nej, hvis der skulde komme flere. Jeg venter mig meget af denne sidste karl...

Hertel, han er sig selv lig! Jeg kan se ham hver dag i Odense gå omkring og tænke på, at nu skal han dog engang ud til Dalum, og så bliver det dog alligevel ikke til noget. Kan du huske min tale til ham i Nærå? Du må dog ikke dømme ham hårdt, men blive dit venskab tro; du kan være vis på, det er ikke mangel på hjærte, men en rædsom sendrægtighed, som alle hans venner kender, hvorfor han idelig får skrup af os. Han sukker selv derved og lider derunder.

Med hensyn til Mads Melby vilde det forekomme mig underligt, om han havde sendt os sin søn herover; ti 1) Schrøder er mere øvet og bedre lærer end jeg; 2) Melby har kendt Schrøder meget længere og bedre, end han har kendt mig, og 3) han havde talt med Schrøder om sin søn, før han vidste nogen ordentlig besked om min skole. Fra Melby har jeg ellers havt et prægtigt brev med mange hilsener til dig. De har væntet dig i efteråret. —

Stakkels Henrik Scharling!! ... Hans stykke er jo formelig onskabsfuldt. Birkedals meddelelse er prægtig, synes jeg.

s. 128 Har du set, at oberst Tscherning har foreslået rigsdagen at sætte hele det forrige og det nuværende ministerium under rigsretlig tiltale? ...

Du kan nok se, at jeg har måttet skynde mig at skrive det sidste. Jeg har nemlig lovet at læse lidt højt for eleverne.

Så farvel da ...